

[Stetter.]

demokratier, og den er et tæt og bredt samarbejde og fællesskab i EF. Dette er allerede under udvikling i form af en stigende tilnærmelse handelsmæssigt, økonomisk og kulturelt. Befolkningerne i medlemslandene lever med det i hverdagen, og det føles med tiden mere og mere naturligt.

Vort parti lægger stor vægt på, at Europa nu er jævnbyrdig med USA i økonomisk henseende og kan føre en åben og tillidsfuld dialog på lige vilkår. Denne økonomiske ligestilling var aldrig blevet skabt uden EF. Det er ikke til at fatte, at denne også for Danmark fordelagtige udvikling generer EF-modstanderne. Hvad vil de egentlig opnå med deres fortsatte negative holdning? Modstanderne her i salen er jo en broget flok. Det kan forklares, at kommunisterne modarbejder EF, for de ønsker et kommunistisk samfundssystem, og det kan de aldrig opnå inden for De europæiske Fællesskaber. Men hvad vil de øvrige modstandere? Socialisterne kan ikke acceptere udviklingen i Øst, og de kan heller ikke acceptere udviklingen i Vest. Ja man hvad vil de så? At de vil genere og forhale samarbejdet i EF, ved vi, men det er jo udelukkende en destruktiv politik.

Det forekommer mig, at hr. Maigaards dagsordensforslag er udtryk for denne destruktive holdning. Dagsordenen er udelukkende et taktisk forsøg på at genere socialdemokratiet. Hvis denne dagsorden kommer til afstemning, vil den konservative gruppe stemme imod.

Vi erkender, at der stadig vil opstå vanskeligheder i vore og andres bestræbelser for at nå frem til et forenet Europa. Tindemans har absolut ikke lagt skjul herpå, og det skal han have ros for, for åbenhed og jordnær dømmekraft er nødvendige forudsætninger for efterhånden at realisere befolkningernes forhåbninger til frihed og til tryghed.

Honoré (KrF):

Når vi i dag diskuterer den europæiske union, fremdrager vi en række enkeltheder. Netop ved denne diskussion om EFs fremtid bør vi dog sende en tanke til det idégrundlag, Europatanken, der var udgangspunktet for det nye Europas fædre, en Jean Monnet, Winston Churchill, Henri Spaak og

kristelige demokrater som Robert Schumann og Konrad Adenauer. Vesteuropas lande, fremfor alt Tyskland, Frankrig og England, skulle forsones og forenes. Den uindskrænkede nationale suverænitæt blev opfattet som den væsentligste årsag til verdenskrigene. Man måtte etablere en ny form for samarbejde: den overstatslige organisation, hvor de enkelte stater overførte suverænitæt til et overordnet organ. Man udviklede teorien om den funktionelle vej til internationalt samarbejde. Ved samarbejde på det økonomiske område skulle man efterhånden nå frem til et egentligt politisk samarbejde.

Dette var baggrunden for Kul- og Stålunionen, Euratom og fællesmarkedet. Ved folkeafstemningen i 1972 sagde Danmark ja til at gå ind i denne proces. Det europæiske Fællesskab er ikke blot et stort frihandelsområde. Det er et overstatsligt, mangesidet fællesskab under stadig integration med en kerne af fælles, forpligtende værdier.

EF er det hidtil mest vellykkede eksperiment i regionalt samarbejde. Det er et stort spørgsmål, i hvor høj grad befolkningen virkelig fatter rækkevidden af denne europæiske forvandling. EF kan blive offer for sin egen succes, idet befolkningen tager EFs resultater som noget selvfølgeligt og massemedierne hovedsagelig hæfter sig ved forbigående eller mere varige samarbejdsvanskeligheder.

EFs rapport om den europæiske union er blevet imødeset med stor spænding. Under Tindemans' besøg i København havde partierne lejlighed til at fremlægge deres syn på unionen. Kristeligt folkeparti gav ved den lejlighed udtryk for, at virkeliggørelsen af unionen i EFs nuværende fase burde ske ved en skridt for skridt-metode uden større ændringer i EFs organisatoriske apparat. En sådan ændring kunne først komme i betragtning på et senere tidspunkt.

Tindemansrapporten må opfattes som en væsentlig imødekommelse af danske synspunkter. Derfor bør den få en positiv modtagelse i Danmark. Den er det hidtil mest realistiske forhandlingsgrundlag. Men naturligvis er der en del ting, vi står spørgende eller kritiske over for.

Tindemans fremdrager den europæiske unions behov for et tættere udenrigspolitisk samarbejde; derved står vi langt stærkere,